

«Es la reacció emocional causada per la representació viva i persistent d'un dolor o d'un mal possible.»

Es molt comú d'observar en els infants l'existència d'un temor innat que no és atribuïble a cap experiència individual. *Preyer*, en la seva obra «Die Seebe des Kindes», afirma que existeix en els nens «una por hereditària que es manifesta quan es presenta l'ocasió». Podem, en efecte, observar el terror a caure que té l'infant durant les seves primeres provatures per a caminar, per bé que no hagi caigut mai, ni tingui sobre la caiguda la més petita experiència. El mateix succeeix amb la por instintiva que alguns tenen pels animals, encara que mai cap d'ells no els hagi fet mal; per això diu el mateix *Preyer* «que és completament erroni creure que l'infant, a qui no se li ha ensenyat la por, no sàpiga el què és. El valor, o la por de la mare, exerceix constantment una gran influència; però hi ha en els nens tants casos de por sense motiu, que cal admetre alguna influència hereditària.

El mateix s'observa en els animals molt joves, com ho demostren els experiments realitzats per *Spalding* sobre el terror instintiu dels pollets envers el falcó, i de *Gratiolet* que refereix l'indescriptible espant que mostra un gos cadell en sentir l'olor d'una pell de llop, tot i que no n'ha vist mai cap.

La ignorància és també un gran origen del terror, com ho demostren els temors vagarosos, inconscients, del desconegut, de les tenebres, dels poders misteriosos, dels malefics i bruixeries que senten molts adults ignorants i primitius, i, com ha dit amb tota raó *Bain*, «que el gran remei contra la por és la ciència».

Preyer, *Darwin*, *Spencer* i altres evolucionistes, admeten la influència de l'herència i que és la por al resultat d'experiències, quan no individuals, trameses pels avantpassats.

En suport d'aquesta teoria ens ve a la memòria el que succeeix amb els ocells de les illes desertes, que quan veuen per primera vegada l'home, no mostren cap temor, però que després adquireixen la desconfiança, a la seva costa, i aquesta por adquirida, es tramet al descendents a través de moltes generacions, per bé que no els hagi tornat a molestar mai.

Des del punt de vista fisiològic, cal admetre que la por té en gran part el seu origen en l'organisme mateix, que forma la constitució de l'home i la de l'animal, com una adaptació defensiva, útil en molts casos; pertocant al seu mecanisme, veiem el xoc dolorós produït per certes sensacions que susciten reaccions orgàniques, motores, vasomotores, que constitueixen l'emoció, que fa reaccionar cegament, amb profit o sense, per tal d'evitar un dolor previst o suposat (la qual cosa explica que existeixin les pors innates que són també tan inexplicables a la raó).

Lange dóna una gran importància a les condicions fisiològiques de cada emoció, descrivint els senyals característics de la por de la manera següent:

1er. Quant a la inervació dels músculs de la voluntat: tremolor convulsiva; paràlisi més o menys accentuada de l'*aparell motor voluntari* (es queda clavat en el lloc, veu enronquida, mutisme complet).

2n. Quant als músculs de la vida orgànica: detenció de les secrecions; detenció de la respiració, opresió, estrenyiment de la gola, boca seca, llengua enganxada al paladar, suor freda, *carn de gallina*, ericció dels pèls, etc.)

3er. Sobre l'*aparell motor*: contricció espasmòdica dels vasos, estrenyiment, violents batecs del cor, pallidesa i anèmia perifèrica.